

NO TINGUIS POR!

Lc 12,22-34

Després digué als seus deixebles:

--Per això us dic: No us preocupeu per la vida, pensant què menjareu, ni pel cos, pensant com us vestireu. ²³ La vida val més que el menjar, i el cos més que el vestit. ²⁴ Fixeu-vos en els corbs: no sembren ni seguen, no tenen rebost ni graner, i Déu els alimenta. I vosaltres valeu molt més que els ocells! ²⁵ ¿Qui de vosaltres, per més que s'hi esforci, pot allargar d'un sol instant la seva vida? ²⁶ Així, doncs, si no podeu aconseguir ni una cosa tan petita, per què us preocupeu de les altres? ²⁷ Fixeu-vos com creixen les flors: no treballen ni filen, però us asseguro que ni Salomó, amb tota la seva magnificència, no anava vestit com cap d'elles. ²⁸ I si l'herba, que avui és al camp i demà la tiren al foc, Déu la vesteix així, molt més farà per vosaltres, gent de poca fe. ²⁹ No busqueu, doncs, què menjareu o què beureu, ni en passeu ànsia. ³⁰ Això, tots els pagans ho busquen amb neguit, però el vostre Pare ja sap prou que en teniu necessitat. ³¹ Vosaltres, busqueu més aviat el seu Regne, i això us ho donarà de més a més.

³² »No tinguis por, petit ramat, que el vostre Pare es complau a donar-vos el Regne. ³³ Veneu els vostres béns i doneu els diners com a almoïna. Procureu-vos bosses que no es facin malbé, reuniu-vos al cel un tresor que no s'acabi; allà, els lladres no s'hi acosten, ni les arnes no destrossen res. ³⁴ Perquè on teniu el tresor, hi tindreu el cor.

Una bella invitació a reunir tresors al cel, dit d'una altra manera: no posar la confiança vital en els béns materials i quantitativs, sinó centrar l'atenció de la confiança en aquells valors que perduren. En aquells béns qualitativs que no poden mesurar-se: generositat, servei, gratuïtat, amistat desinteressada, acolliment total de l'altre/a sense esperar res ni desitjar res de l'altre/a.

I quan al final del text diu **no tinguis por, petit ramat** utilitza aquella imatge bíblica de l'Antic Testament, aquella comparació clàssica que li serveix per a representar a Israel i aquí Jesús ho aplica als seus deixebles. Al petit ramat, Jesús li demana dues actituds de fons: **disposició a vetllar i discerniment** (per altra part una qualitat ben ignasiana) per *entendre quin temps estem vivint* (Lc 12,56).

Aquestes actituds de vetlla i de discerniment mouen al deixeble a no restar precisament passiu, inactiu.. sinó disposat a una dinàmica activa vers l'acolliment del Regne. I del Regne són precisament aquells valors que no atenen a càlculs, que no es mesuren i que no caduquen mai. La disposició a vetllar i la capacitat per a discernir precisament rau aquí: convertir-se al Regne que Jesús mateix anuncia constantment. Tota la predicació del Mestre de Natzaret ens porta a considerar el **Regne** com el centre neuràlgic de la geografia evangèlica.

El Regne de Déu no és cosa de menjar ni de beure; el Regne de Déu no s'adequa (com si fos un patró) ni s'assimila a un règim polític ni a una ideologia econòmica o ètica, no resta delimitat solament per opcions que podem reconèixer en les estructures político-

econòmico-socials d'aquest món, sinó que sempre les transcendeix. Sempre anem més enllà.¹

És precisament quan fem aquestes assimilacions delimitadores, quan ens sembla que una determinada doctrina política o ideològica encarna bé el camí cristià, quan cal discernir si el camí que s'enceta és el millor.

Discernir², en aquest sentit és important. El discerniment caldria entendre'l com un deliberar qui ens governa quan prenem una decisió, quins valors (o interessos) ens orienten quan decidim fer aquest pas o aquest altre per a créixer cristianament. És el senyor d'aquest món o és Jesucrist, Senyor de la història? Són els meus interessos particulars, el meu quedar bé els que prevalen? Són determinades ideologies a les quals em rendixo o és un sincer i autèntic desig que fer la voluntat de Déu?³

De fet, en la vida dels primers cristians els qui van acollir aquest Regne de Déu que anava més enllà de qualsevol consideració material varen ser, com sempre, els pobres.⁴ Les primeres comunitats es varen nodrir en molts casos de gent pobre, necessitada; o gent sense estatus, sense poder, sense seguretat...

Quan Jesús anuncia el Regne de Déu està dient:

- Que Déu té preferència pels que en aquest món son invisibles i no compten.
- Denuncia els falsos camins d'honors que no deixen lloc ni espai per l'encontre i la solidaritat.

---

¹ Per això cal defugir els plantejaments que entenen que el camí cristià troba el seu vestit ideal en un compromís ideològic concret (marxisme, racionalisme, tradicionalisme si cal...) Tots els **ismes** caldria defugir-los o almenys cal ésser conscients que no responen a allò que l'evangeli anomena Regne de Déu.

² El Papa Francesc apel·la constantment al **discerniment pastoral**. Apela a la **magnanimitat, misericòrdia** (davant situacions que no responen a allò que el Senyor ens proposa... Discerniment carregat d'amor misericordiós, sempre inclinat a comprendre, a perdonar, a acompanyar, a esperar i sobretot a integrar (AL 312) Entrar en el caos dels altres per repondre a les seves necessitats... **D'aquí arrenca la voluntat del Papa, també del nostre Bisbat de la foça de la sinodalitat. El Sínode és sempre discerniment compartit...**

³ Ho diu molt bé Sant Ignasi de Loiola "en tiempos de desolación no hacer mudanzas" perquè prevaldria la nostra set de ser reconegut, la inestabilitat de tantes coses la qu tindria la darrera paraula en tot...

⁴ "En las sociedades mediterráneas antiguas los bienes se consideraban limitados, es decir, no había posibilidad de aumentar la riqueza (...). Si alguien tenía mucho, era porque otro tenía poco. **Si alguien quería aumentar su riqueza, tenía que arrebatársela a otro. Ser rico, por tanto, significaba tener el poder de desposeer a alguien mas débil de lo que le pertenecía** (...). Si nos centramos en la Palestina del siglo I observamos fuertes tensiones sociales, políticas y económicas, fruto de la conquista romana y de la pròpia situacion interna del país (...)

Siguiendo a los profetas de Israel, Jesús enfatiza en su predicación del Reinado de Dios, **la absoluta parçilidad de Dios con los empobrecidos y los oprimidas**. Así su palabra será precibida por la élites com extremadamente peligrosa.

La proclamación de la utopia del Reino no supone una idealización de la pobreza, sinó una llamada contundente a implicarse en la causa de los pobres para compartir su suerte"

Carme Soto Varela, *Dichosos los pobres porque suyo es el Reino de Dios*, Vol 59, n 233

- I fa una invitació a confiar en la fidelitat de Déu que no deixarà que el mal tingui la darrera i última paraula.

Així doncs els pobres són els primers en el cor de Déu i per això han de ser també els primers en el cor dels seguidors i seguidores de Jesús. Així es vivia entre les primeres comunitats cristianes. I aquest Regne de Déu no es pot rebre de cap altra manera, conscients de la fragilitat que ens habita, sabent-nos necessitats i confiats en la fidelitat incondicional de Déu, especialment envers els pobres.

I quan Jesús diu ***no tinguis por petit ramat*** està dirigint-se a aquells/aquelles que amb cor de pobre acullen el seu missatge sobre el Regne de Déu. Si en el cor del creient, del fidel, del qui se sent integrant estimat d'aquest ramat hi ha la disposició a rebre n gràcia i vida, aleshores Jesús, Mestre i Senyor, podem anomenar-lo també **Bon Pastor**.

Pels jueus, Déu és l'autèntic pastor que guiava el seu poble. Moisès feia de pastor i de guia. Pels grecs, el pastor anava relacionat amb Orfeu, el déu que canta. El cant domava a les bèsties ferotges i tornava la vida als morts. Per això els primers cristians veuen en Jesús Aquell que doma allò que hi ha de ferotge en nosaltres i ens allibera de la por i de la mort.

Per això diu l'evangeli de Sant Joan: *Jo sóc el bon pastor. El bon pastor dona la vida per les ovelles (Jo 10,11)*. El senyal del bon pastor és la disposició a donar la vida per les seves ovelles. Jesús s'entrega per ells, pels deixebles. Es posa davant perquè el llop no s'apoderi del ramat ni hi faci destrosses. Amb la seva mort en creu allibera les ovelles de tota por i de tot perill. La creu esdevé per tots els llops que volen entrar en el corral, que volen desfer el ramat, un obstacle insuperable.

En els evangelis de Mateu i Lluc, Jesús és el pastor que busca l'ovella que s'ha perdut. Deixa les noranta-nou al desert i va a buscar l'ovella que s'ha perdut. Mirar una imatge del bon pastor dona una pau al cor que guareix, que asserena, que enforteix l'esperit.⁵

Un ramat així, arrecerat al voltant del Crist, no pot tenir por. O si té por, sap que el Bon Pastor els n'alliberarà. Que bé que ho diu el salm...

El Senyor és el meu pastor

⁵ Anselm Grün *Imatges de Jesús., pàg 102-103*

1 Salm del recull de David.

El Senyor és el meu pastor:

no em manca res.

2 Em fa descansar en prats deliciosos,

em mena al repòs vora l'aigua,

3 i allí em retorna.

Em guia per camins segurs,

per amor del seu nom;

4 ni que passi per la vall tenebrosa,

no tinc por de cap mal.

Tu, Senyor, ets vora meu:

la teva vara i el teu bastó

em donen confiança. (*M'asserenen i em conforten*)

5 Davant meu pares taula tu mateix

enfrent dels enemics;

m'has ungit el cap amb perfums,

omples a vessar la meva copa.

6 Ben cert, tota la vida m'acompanyen

la teva bondat i el teu amor.

I viuré anys i més anys

a la casa del Senyor.

Així, seguint el Bon Pastor es foragita tota la por. La por aquest gran obstacle per asserenar-se amb la gràcies que Déu en aboca per Jesucrist. La por que guarda la vinya però no produeix vida...

En dos moments fonamentals de la vida de Jesús, apareix la por. ⁶Quan els àngels anuncien als pastors la bona nova de Nadal (no tingueu por!), quan el Senyor ha ressuscitat i les dones s'atansen al sepulcre, quan Maria rep la visita de l'àngel que li anuncia un pla de vida, quan els deixebles reunits a casa amb les portes tancades per por dels jueus....quan Jesús apareix, es fa present, intueixen amb els ulls de la fe que camina amb ells, els diu no tingueu por.

Perquè el Bon Pastor sap que la por pot immobilitzar les ovelles, pot desanimar-les, pot fer que es tanquin en sí mateixes, pot fer que restin dividides o que callades no anunciïn la vida que el Crist ha vingut a portar-nos.

---

⁶ Lc 1,26-33, Anunciació / Lc 2, 8-12, naixement i anunci als pastors / Jo 20,19-23, resurrecció i aparició als deixebles.

Per viure la pau del Ressuscitat, primer cal que desaparegui la por. És una mala consellera que ens tanca. La por és la mare de totes les guerres. La por crea enemistats, la por és contrària a la confiança que ens fa caminar cercant el goig i la vida del Regne.

Amb el Bon Pastor vencerem la por. La por a les estructures ombrívols del món; la por a les opinions majoritàries, la por a ser diferents, la por a predre, a ser considerats com a ossos fora de lloc.... Per assolir la pau, ens caldrà vèncer la por.

Per viure la novetat del Ressuscitat, cal vèncer les formes caduques d'un passat que s'arrapa en nosaltres i motivar-nos en el seguiment d'Aquell que ha vingut a portar-nos la Pau. Ell fa noves totes les coses i ens crida a una vida nova. La vida que vam inaugurar el dia del nostre Baptisme.

I aquesta vida nova demana una espiritualitat nova, la que ve de l'evangeli de Jesús i aquesta espiritualitat nova dibuixa una determinada comunitat cristiana que sigui una veritable benedicció pel qui s'hi arrecera:

- **Integradora de la persona.**
- **Experiència personal de fe.** Viure-ho tot "Viure en Jesús per l'Esperit" (= experiència religiosa fundant.)
- **Viscuda en l'Esperit.** En contacte amb la vida i el món. Oberta i en diàleg. Es valora l'assumpció d'una autocrítica al parlar de Déu; no defuig el pluralisme i respón a una teologia cada cop més ecumènica. Tampoc rebutja allò que tenen de bo les altres religions.
- **Gratificant i joiosa.** *Fraterna i apostòlica.* Compromís real amb els germans. Sense la categoria del germà, tot queda bastant invalidat.
- **Eclesial.**
- **Afectiva.** Sense caritat, és una espiritualitat no operativa. Operativa sense deixar de ser afectiva.
- **Trinitària.** Cal conrear la comunicació interpersonal amb Déu. No pot mancar l'actitud contemplativa. Contemplar el veritable Déu de Jesucrist.
- **Pasqual que afronti la Creu.** Entra dintre del misteri pasqual però sense rebutjar la creu. Per tant, no defuig mai, el sofriment del món. Cal afrontar-lo i mai defugir-lo.⁷

---

⁷ **Tullo GOFFI, *Experiència espiritual, hoy.* Salamanca, 1987. *Sígueme*, 107 p. 214**

"El hombre espiritual, educado por la cruz de Jesucristo, sabe que puede vencer el sufrimiento solo mediante la caridad. Y esto también en lo que se refiere a los hermanos que sufren. A veces proclamamos nuestra impotencia para quitar el sufrimiento de la carne dolorida del hermano; pues bien, si fuésemos capaces de atestiguarle una caridad efectiva, ya des de ahora le comunicáramos un principio de gozo para aliviar su dolor"

NO TINGUIS POR!

1. Text **Lc 12,22-34**
2. Disposició a vetllar i a discernir
3. Acollir el Regne de Déu
4. La figura del Bon Pastor (**Salm 23 /22**)
5. Jesús Ressuscitat ens treu la por
  - Per viure la pau del Ressuscitat
  - Per viure la novetat del ressuscitat
  - Per viure una nova espiritualitat